

ד.ו.ב.ק.

אתה טובה מתמיד

תשבץ העולם הזה 1079

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
	28		27			26		25
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
	43	42			41		40	39
47			46			45	44	
				52	51		50	49
				57	56	55	54	53
								59
					60			

מאונן: 1. איך
 כזה בעירו; 4.
 חיוני לצוללת;
 10. היהדות, למ-
 של; 11. בת-קול;
 13. "עם... ב-
 חרת"; 14. לא
 מוחלט; 15. כוס;
 17. רב-אלוף; 19.
 אם לאחד, גם ל-
 מאה; 20. מכלי
 העבודה עם סוס;
 22. "עוד לא פט-
 קה..."; 25.
 פנייה בראשית
 מכתב; 26. ביטוי
 לשון; 27. ראש
 ממשלה אסיאתי;
 30. בעל מלך ב-
 שר ודס; 32. ענן;
 33. שבועות, למ-

של; 34. עוף דורס; 36. כן מוחלט;
 37. הישראלי בבריסל; 39. הנהר של
 עיראק; 41. ברית גרמניה-איטליה-
 יפאן; 42. אדון; 50. אהל, ללא ראש;
 51. שם פרטי לנקה; 53. שמו ה-
 פרטי של האמרשילד; 55. שלושים
 וארבע; 57. דורון; 58. מטייל; 59.
 נמל אמריקאי; 60. הרבה אנשים.
מאונך: 1. לא לעתים קרובות;
 2. מיכל לשאול; 3. חיבה רצינית;
 5. סוד; 6. הזוכה ברכוש הנפטר;
 7. "... וחומר"; 8. סואן, אבל ללא
 סמך; 9. ארצו של סלאואר; 12. מס-

בי"ס לפקידות
מרכז נורים
 וה'תס"ו 12
כתות שנתיות לצעירים

למבוגרים קורס מזורו נפתח ביוני

אמנות

אופרה

דון מחל-אביב

דון פסקואלה (האופרה הישראלית) הוא ארון רפאל פולני; מסגר בן 24 שנת' גלה לפני שש שנים במקרה על-ידי משה ואלין בתחרות חובבים, והמופיע זו הפעם הראשונה על במה מקצועית. יומיים לפני הצגת הבכורה הביא את קרבנו העליון לאמנות: הוא גילה את שפמו השחור המגודל.

בעיקר הודות לפולני, נסתיימה הצגת דון פסקואלה בהרגשה בטוחה יותר מאשר זו של פאוסט, שבוע לפני כן (העולם הזה 1078). כי בעוד שפאוסט נישא כולו על כתפיו הרחבות של השטן הצרפתי, גירג' וייאן, הרי באופרה קלי' לה זו אין לזקוף את כל ההצלחה על חשבון הכוכבת האורחת, הסופ' ראנו מארילין טיילר. אף שפולני לא הגיע לרמתה האופראית, הרי שלט על הבמה בבטחון עצמי, כאילו נולד עליה. כאשר נפלה אחת מגבות עי' ניו הלבנות באמצע ה' הצגה, לא הניד עפעף, הוריד גם את השנייה, צ' חק והמשיך — לקול תרועת הקהל.

לא לגבי כל חברי הצוות החדשים היתה ל' אריס דה-סיליפ הצלחה שחה. שמעיהו אשכנזי, שירד מן הטון בשעת הדואט הגדול, הוכיח ש' עורו זקוק לאימון ניכר, וגם שאר המשתתפים לא הבריקו, אם כי לא נכשלו. אולם המוסיקה הקלילה, העלילה הקלי' לה והמקצב הרענן של הבימוי כולו התמוזג ל' ערב משעשע.

אחרי השטן, מכי שפה. דון פסקואלה היתה אחת היצירות ה' אתרונות של גאטנו דו' ניצטי, לפני שהותקף במחלת-לב קטלנית. כמו שאר 63 אופרותיו של המלחין האיטלקי, אותן כתב בתפוקה ממוצעת של ארבע לשנה, מכי

ריקה גם זו בכשרון קליל, מבלי להיות עמוקה מדי. כי דוניצטי, שהתגייס בנעוריו לצבא מפני שלא רצה להרחיח את לחמו בשיעורי-מוסיקה, התיחס אל אופרותיו כאל יעדים שיש לכבשם בסערה, ללא תיכונן מדוקדק או היסוסים.

דון פסקואלה הוא גבר קשיש וקצת מגוחך, החולם על אהבה ונשואין. הוא אוסר על בן אחיו ארנסטו (שמעיה אשכ' ניו) לשאת את האלמנה העליוה נורינה (מאריילין טיילר), שאין לה פרוטה. כדי להתגבר על הקמצן הזקן, משך לו חברו את נורינה המחופשת, המתגלה לו במהרה כמכשפה פזונית ובוזגנית. כדי להיפטר ממנה, מסכים דון פסקואלה כי ארנסטו ישא אותה, רק במאחר הוא מגלה כי נפל קרבן לתרמית.

טיילר, השרה בעברית (גם אני יודעת מלאכת כשפים...) מגלמת נורינה חמו' דה ועשירת-קול, אם כי קצת מוגזמת. בניגוד לדון פסקואלה, אין הקהל מגלה שום נטיה לגרש אותה אחרי הכרה ראשונה. אחרי השטן הצרפתי, זוכה המכשפה ההר' לגדית לקבלת-פנים לבבית.

אם תצלית דה-פיליפ גם להבא למזג כשרונות חוצלארציים מנוסים עם חומר-גלם מקומי מבטיח, יתכן כי תצלית במרוצת הזמן לגבש בארץ גם קהל אופראי וגם בית חינוך אופראי. כמו רומא, לא תיבנה האופרה ביום אחד.

מחול

שוק על ירך

לונדון פסטיבל באלט מגיש באלט קלאסי במנה קלילה, הניתנת לעיכול גם בציבור שלא חוגך על הבאלט הצרופי. הוא

משלם את המס לקלאסיות המסורתית ב' באלט הפיות (בתכנית א') ובקטע ממות הברבור של מרקובה (בתכנית ב') — מס' פרים ששום להקת-באלט המכבדת את עצמה לא תופיע בלעדיוהם, כשם שרב יהודי טוב לא יראה בציבור ללא כיפה. אולם בצדם ניתן נשך הבגרות — כמעט קומדיה מרו' קרת, המתארת לצלילי שטראוס מה קורה כאשר הפרגיות של בית-ספר וינאי מאר' חות בנושף-הסיום שלהן את הפרחים של בית-הספר לקצינים.

יתכן כי הקטע היפה ביותר הוא התחלת תוכנית ב' — הבאלט קונצרט, חסר העליל' לה, בו מפרש דחיד ליציון את המוסיקה של מרסלו ושל חיואלדי באבריהם של טובי הלהקה.

זהו באלט אחריו, רענן, המעלה בלב

נורינה (טיילר) ודון-פסקואלה (פולני) השפם ירה, הגבות נפלו

הצופה את ההרגשה הסתומה שהנה מת' בהר לו משהו שהיה חבוי בלבו מבלי לדעתו, נושא של געגועים תת-הכרתיים עמוקים.

אולם שיא שתי התוכניות הוא במרכזן: שתי הרביעיות. הראשונה היא שיחזור מאורע היסטורי מלפני 113 שנה. הרקדן הצרפתי ג'ול פרוט זימן אז יחד, לעיני המלכה ויקטוריה, את ארבע הבלרינות הג' דולות ביותר של דורו בבאלט אחד, שהיה מעין תחרות ביניהן. בצורה זו לא ניתן רק לארבע הגדולות להפגין את כושרן הנהדר, אלא גם ניתן לקהל להינות מהצגת קנאתן הלוהטת, ששלחה חיובים ותנועות-אדיבות כתיצים מורעלים מאשה לרעותה. הבאלט, אשר שוחזר לפי תמונות ששרדו מאותה תקופה, מעביר חמיה זו יפה — אם כי הוא גותן רק רמו מלחמת הבלרינות של אז — מרי טאלוני, שארלוטה גריני וחב' רותיהן, שהיכו זו את זו שוק על ירך.

אולי זו הסיבה כי רביעית הגברים — שהיא פחות מלאכותית, הרבה יותר טבעית — מלהיבה את הקהל עוד יותר. כאשר סוער ג'ון גילפין על פני הבמה בהפגנת יכולת נדירה, מטביעות מתיאות-הכפיים את צלילי המוסיקה, בצורה ספונטאנית יותר אף מרעם התרועות האדיבות המלחות את ה' ברבור של אליסיה מרקובה הגדולה.

לרוע המזל, לא חשבו מתכנני היכל ה' תרבות התל-אביבי על באלט — כפי שלא חשבו כמעט על שום דבר אחר. חוסר ה' מסך, ושאר המגבלות של הבמה הנמוכה, מעמידים את הלהקה בפני בעיות קשות. אולם לונדון פסטיבל באלט יקצור בהופעה זו את אותה ההצלחה כמו בהופעתו הקר' דמת — הוכחה לכך כי קיים בארץ קהל די גדול (וגם די עשיר) המכבד את אמנות הברבור הלבן.